

La Bruixa Marina

Doncs, resulta que fa una bona pila d'anys, una bruixa que vivia en una petita casa situada al fons del mar, bé, petita és un dir perquè per dins era molt gran, tenia dues habitacions una per a ella i l'altra pel seu mico, un menjador molt espaiós, una cuina amb dos fogons, dos microones, dues neveres, dos forns... en fi, tenia de tot. La bruixa era prima, molt alta i amb la cara rodona, la boca de pinyó i la pell de color verd, unes ungles llargues com un gat enfadat, els ulls rodons com dues cireres, les dents petites com un ratolí i el nas llargarut com en Pinotxo. Sempre jugava amb els seus amics, que eren tots animals del mar: crancs, balenes, dofins, taurons, pops, meduses, peixos manta, serps de mar, cavallets de mar, estrelles de mar i amb el mico que era la seva mascota.

Un dia a la nit mentre la bruixa i la seva mascota estaven dormint, els seus amics jugaven, però van veure una llum que cada cop s'anava apropant més i més, i quan ja la tenien a quatre passes van començar a veure que era una persona disfressada de submarinista que els volia espïar. Van anar de pressa i corrents a avisar la bruixa, que es va aixecar en un tres i no res del llit i cames ajudeu-me va sortir de casa i es va dirigir cap al lloc on hi havia el submarinista. Entre tots li van treure la disfressa i la bruixa molt sorpresa pel que veia, va dir:

- Germanet, què hi fas tu aquí?

I el seu germà va respondre:

- És que tu tens una casa al fons del mar i també amics, en canvi jo no tinc ni una casa al fons del mar, ni amics.

La bruixa va tenir una molt bona idea, va decidir que el seu germà es quedés a viure amb ella a canvi que ell no fes fora la seva mascota perquè a ell no li agradaven els micos. L'endemà la bruixa i el seu germà van anar a fer un volt per les aigües marines de l'entorn per ensenyar-li els llocs per on es podia moure sense perdre's, però ell no li feia gens de cas i s'anava encantant amb els animals del mar. Sense adonar-se'n va tocar un cranc verinós i com que el va pessigar li va tirar una mena de verí a la mà i la bruixa el va agafar i se'n van anar a casa. Quan van arribar a casa, li va embolicar la mà amb una tovallola i va començar a preparar un antídoto, però el seu germà no en volia perquè es pensava que es moriria. La bruixa, molt espavilada, hi va afegir una lllaminadura d'aquelles que li agradaven tant al seu germà, ah renoi! Llavors ja volia que en preparés una cassola més grossa. Al final la bruixa li va donar l'antídoto i la mà del seu germà es va curar. Des d'aquell dia sempre més va anar en compte amb els animals i quan trobava un animal perillós arrencava a córrer cap a casa de la seva germana.

I..... quan l'espelma es va apagar, el conte es va acabar.